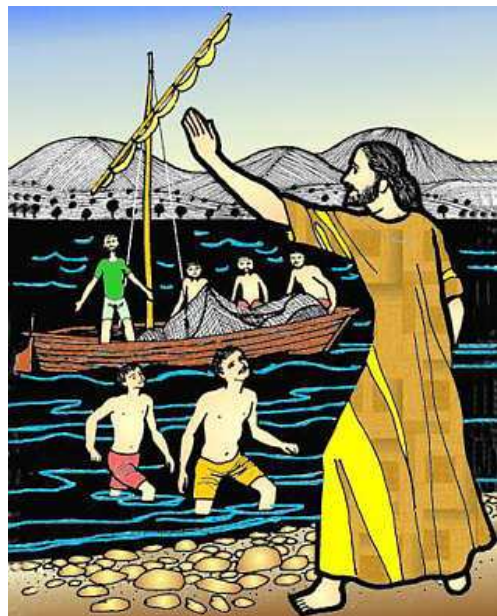

TERCER DIUMENGE DURANT L'ANY

Introducció general

La litúrgia d'aquest diumenge està del tot dominada per la urgència de la Bona Nova a acollir i rebre, a creu i a proclamar; una Bona Nova fent irrupció en el dia a dia de l'home, provocant-lo a la fe i a posar-se en marxa. Sí, el regne de Déu ha vingut a nosaltres. És en la persona de Jesús que aquest regne es fa proper. La paraula del Senyor sedueix.

Jesús és el nou Jonàs enviat a la Galilea dels pagans. Com els habitants de Nínive, els pecadors cridats per Jesús respondran immediatament, deixant-ho tot, perquè aquest món tal com el viem passa. Ells han trobat en Jesús el Déu que salva (el que significa el seu nom), que mostra el camí als humils i als pecadors.

La vinguda de Jesús dóna el seu sentit a la història i al temps però no hi posa el final. Els camins de Déu sempre s'han de descobrir. L'Evangelí encara s'ha d'anunciar, aquesta és sempre la nostra missió, és per açò que podem suplicar al Pare que dirigeixi la nostra vida segons el seu amor, a fi que, en nom del seu Fill estim, portem fruits en abundància.

LA TAULA DE LA PARAULA

APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA: [Jonàs 3, 1-5.10](#)

Si voleu un poc d'humor bíblic, llegiu tot el llibre de Jonàs només quatre capítols, un dels més curts de tota la Bíblia! El leccionari dominical no ens oferirà cap altre fragment.

Aquest relat fictici, del segle V aC., després del retorn de l'exili a Babilònia és, baix la seva aparença lleugera, un relat carregat de significació teològica plena de lliçons per a la gent del seu temps, però també per a nosaltres. La comunitat jueva que refusa obrir-se als pagans té la temptació de replegar-se sobre si mateixa, amb l'excusa de preservar la seva identitat.

En llegir només el fragment d'avui, un podria creure que Jonàs és un profeta obedient que escolta la Paraula i la porta a terme! Però per poc que coneguem la seva "història" sabem que no és així!

El llibre s'obre en la fugida de Jonàs (1, 3) lluny de Déu que el volia enviar en missió a Nínive, la gran ciutat pagana. Després d'algunes aventures rocambolesques: l'embarcament en un vaixell cap a Tarsis, tempesta, llençat a la mar, engolit pel monstre marí, al seu interior dirigeix la seva pregària a Jahvèh, és vomitat a terra ferma tres dies després. Jesús, a l'Evangelí va recórrer a aquest signe de Jonàs per anunciar la seva resurrecció tres dies després de la seva mort (Mt 12, 39-42).

Quan la paraula del Senyor fou dirigida per segona vegada a Jonàs, s'aixecà i partí. El missatge és proclamat: *D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda!* La xifra quaranta evoca el temps del diluvi, l'estada al desert del poble després de la sortida d'Egipte, l'estada de Jesús al desert... el temps on Déu és pacient.

La conversió és ràpida, després d'una jornada i s'expressa per la fe, pel dejuni, i pels vestits de dol que es posen, petits i grans, el rei inclòs.

Déu meu, redimeix Israel de tots els mals que l'afligeixen!

La reacció no es fa esperar: Déu va veure que de fet havien renunciat al seu mal camí. Llavors li va saber greu de fer-los el mal que havia anunciat, i se'n va desdir. Déu se'n desdiu del càstig; perquè Déu és un Déu de tendresa i misericordiós, lent a la còlera i ple d'amor (Jon 4, 2). No comprenent aquesta misericòrdia divina, Jonàs s'enfada i es molesta i es desitja la mort. A Jonàs li fa falta també convertir-se.

Aquest relat mostra de manera molt concreta:

- L'eficàcia de la Paraula de Déu, paraula de salvació per a tothom, jueus i pagans, a acollir per una conversió (canvi) de mentalitat.
- La misericòrdia universal de Déu que vol que tots es converteixin, sempre disposat a perdonar.

En Jonàs, Déu sorprèn els seus propis fidels, revela la seva naturalesa, revela la seva naturalesa i fa que s'interroguin sobre qui és ell: Quin és aquest Déu que renuncia al càstig i del qui l'Evangeli dirà que el Regne és a prop?

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

- S'ha de distingir bé:
- La vocació de Jonàs:
 - Que malgrat la immensitat de la tasca: Nínive era un ciutat extraordinàriament gran: *calien tres dies per travessar-la. Va a proclamar el missatge rebut del Senyor.*
 - La rapidesa de la conversió dels ninivites: *i tots, dels més grans al més petit, es vestiren de dol...*
 - El perdó de Déu que vol salvar tots els homes:
El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: -«Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi allò que jo et diré.» Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota havien de fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dins la ciutat i cridava: -«D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.» La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu va veure que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure damunt ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

Veient la reacció... *Déu renuncia al càstig amb que els havia amenaçat...*

EL SALM 24

El salm 24 és un salm alfabètic " del que cadascun dels vint i dos versets comença amb una lletra de l'alfabet hebreu, que simbolitza la plenitud de la Llei, és una pregària de súplica individual, però el "jo" representa en realitat el poble elegit, com ho mostra el darrer verset: Déu meu, redimeix Israel de tots els mals que l'afligeixen (de totes les seves angoixes).

Aquest suplicant, un pecador sens dubte, demana simplement viure l'Aliança, el que expressen els versets 10 i 11: *Caf 10 L'obrar del Senyor és tot ell amor fidel per als qui guarden la seva aliança.*

Làmed

11 Senyor, per amor del teu nom, perdona la meva culpa, que és molt gran.

Confessa les revoltes, els pecats de joventut .

Déu és el Déu que salva, que perdona, que mostra el camí amb tendresa, bondat i justícia. És el Déu revelat a Moisès al Sinaí, evocat per Jonàs: tendre i misericordiós, lent a la còlera, ric en l'amor, renunciant al càstig (4, 2). Confiant en la misericòrdia, el salmista demana : *4 Fes que conegui, Senyor, les teves rutes, ensenya'm els teus camins.* És el que afirma més envant en la forma de confessió de fe: *El Senyor mostra els camins als pecadors.*

Amb el salmista la pregària de petició és simple, petició de saviesa: Encamina'm amb la teva veritat, instrueix-me, perquè tu ets el Déu que em salves. , petició de perdó: *7 No et recordis dels pecats i de les faltes que he comès de jove.*

La resposta a la pregària de l'home és donada per Jesús mateix: Jo som el Camí, la Veritat i la Vida (Jn 14, 6), ell que ha vessat la seva sang "per la multitud en remissió dels pecats (Mt 26, 28).

Aquest salm diu amb força el que Jonàs refusava admetre, la misericòrdia de Déu, sempre fidel a la seva Aliança.

La pregària, avui, en Església, podrà ajudar l'assemblea a redescobrir els camins del Déu que salva, el nom del qual és tendresa, ell que mostra el camí als pecadors, dirigint-li aquesta humil súplica.

PER APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: 1 Corintis 7, 29-31

En el context del que són extrets aquets pocs versets, Pau respon a preguntes precises que li han estat fetes pels corintis 1 Pas a tractar del que em vau escriure (7, 1), sobre la vida concreta dels creients enmig del món.

El passatge comença amb un verset clau: Vull dir, germans, que el temps s'acaba, limitat , literalment el temps ha carregat les veles(**carregar Recollir una vela perquè no prengui vent, apagar-la**) (per aferrar-les)(**aferrar..-Plegar (una vela) sobre la verga o la botavara**), expressió manllevada al llenguatge de la navegació i que significa que el

viatge arriba a la seva fi. "Sigui quin sigui el lapse de temps que resta a recórrer fins a la Parousia, de tota manera, en el Crist ressuscitat, el món futur ja és present".

Pau vol remarcar el caràcter escatològic de l'existència cristiana. Nosaltres ja estem en la "fi dels temps" (1Cor 10, 11) i la salvació és més a prop de nosaltres que quan venir a la fe (Rm 13, 11). *10,11 Tot açò els succeïa en figura, i va ser escrit per a avís de què hem arribat a la plenitud dels temps." (1Cor 10, 11) 13,11 I això, tenint en compte el moment en què vivim. Perquè és ja hora d'aixecar-vos del son; que la salvació està més prop de nosaltres que quan abracem la fe. (Rm 13, 11).*

Des de llavors tot valor, tota situació de la vida concreta s'ha de situar en relació amb aquesta realitat essencial.

No és tracta de menysprear el moment present o devaluar les realitats humanes, el que seria desconèixer que el Fill de Déu s'ha encarnat per salvar el món. Però donam el valor que no tenen a les realitats passatgeres . Pau invita llavors els cristians al discerniment i a l'allunyament, una distància crítica, situant tota cosa a la llum del món nou, en casos concrets:

- El matrimoni, a viure en la perspectiva de la recerca de Déu i de la unió a Crist i no com un fi en si mateix
- Les alegries i les penes a viure-les en el Senyor sense deixar-se abatre pels sofriments o deixar-se endur per una alegria que no condueix a Déu.
- L'adquisició i l'ús dels béns materials amb desferrament fent-se el millor ús possible pel bé de tots, perquè aquest món tal com veim que està a punt d'acabar.

És així, doncs a la llum del Regne futur que cal llegir els consells de Pau als corintis.

En el temps dels homes a sorgit el temps escatològic: Crist ha ressuscitat. Aquesta proclamació de fe ha de portar a tenir un comportament nou que retrobam en la crida a la conversió de l'evangeli. S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova. També aquí es tractarà de discernir i elegir per poder seguir Crist.

Proclamar aquesta Paraula

El lector maldarà en distingir:

L'adreça i l'afirmació inicial: *Germans,*

Vull dir que el temps s'acaba...

Les conseqüències per a la vida quotidiana: *Per tant...*

Segueixen cinc exemples presentats amb el mateixa construcció de frase que s'haurà de posar en evidència:

*els qui... com si...

- La conclusió, expressant la mateixa convicció que al principi:

Sapiguen que aquest món passa

PER APROFUNDIR L'EVANGELI

Avui començam la lectura continuada de l'Evangeli de Marc, que llegirem fins la Quaresma. "Comença la Bona notícia (Evangei) de Jesucrist, el Fill de Déu (Mc 1, 1); aquesta declaració situada a l'inici d'aquest Evangeli és clara: Jesús, ell mateix, personalment, la Bona Nova (Evangeli).

Tot comença després de l'arrest de Joan Baptista i darrera l'evocació del seu destí tràgic ja perfila l'anunci del de Jesús.

Per manifestar-se, Jesús va per la Galilea a proclamar la Bona Nova de Déu; la Galilea "cruïlla dels pagans" (Is 8, 23) lloc de començament però també el lloc cimal de la vida de Déu, el Ressuscitat que "precedeix a Galilea (Mc 16, 7), és també la terra de la Bona Nova, proclamació de la salvació per Jesús mateix, per la comunitat reunida en nom seu, després.

(8,23 Perquè, no hi ha fosc per a qui té destret? Com el temps primer va ultratjar a la terra de Zabulón i a la terra de Neftalí, així l'últim va honrar el camí del mar, delà el Jordà, el districte dels Gentils.), lloc de començament però també el lloc cúspide de la vida de Déu, el Ressuscitat que "precedeix a Galilea (Mc 16, 7)*(16,7 Però aneu a dir als seus deixebles i a Pere que anirà davant vosaltres a Galilea; allí el veureu, com us va dir.),*

El missatge és curt i simple: El temps s'han acomplert, la promesa de l'Antic Testament, el disseny de salvació de Déu pel conjunt de la humanitat es realitza en la persona de Jesús: el regne de Déu és a prop, i és en la persona de Jesús que ell es fa proper; convertiu-vos i creieu en la Bona Nova, invitació a girar-se vers Jesús i a creure en ell. No hi ha conversió que no sigui fe en una Bona Notícia sortida de la seva proclamació per Jesús.

Segueix l'escena de la crida dels quatre primers deixebles, en dos relats paral·lels, inspirada en la vocació d'Eliseu (1 R 19, 19-21).

19,19 Va partir d'allà i va trobar Eliseu, fill de Safat, que estava llaurant. Hi havia davant ell dotzes cobs i ell estava amb la dotzena. Va passar Elías i li va tirar el seu mantell damunt.

19,20 El va abandonar els bous, va córrer després de d'Elías i li va dir: Deixa'm anar a besar el meu pare i a la meua mare i et seguiré. Li va respondre: Camina, torna't, perquè què t'he fet?

19,21 Va tornar endarrere Eliseu, va prendre el parell de bous i els va sacrificar, va torrar la seva carn amb el jou dels bous i va donar a les seves gents, que van menjar. Després es va aixecar, se'n va anar després de d'Elías i va entrar al seu servei.

Tota iniciativa prové de Jesús: veié Simó i el seu germà Andreu... Jesús veié Jaume, fill de Zebedeu i el seu germà Joan; una mirada d'amor discerneix el qui ha estat cridat, (cridat) designat pel seu nom, mai cridat sol. Jesús mira formar una comunitat, un poble. Hi havia pescadors. Ell els diu: *jo us faré pescadors d'homes*; romandran pescadors, la seva condició humana és respectada, i al mateix temps (a la vegada), Jesús els revela alguna cosa de la missió.

La seva paraula és eficaç i la resposta és immediata: *A l'instant, deixant les seves xerxes, deixant la barca i el seu pare amb els seus obrers, el van seguir.* Es tracta d'una vocació per a una missió.

Aquest episodi ens mostra l'extraordinària autoritat de la paraula de Jesús. Sigui quina sigui la vocació de cadascú i la manera com se li és revelada, la crida del Senyor s'inscriu sempre en la història i la conversió sempre és una resposta lliure de l'home, que es compromet amb la iniciativa de la crida de Déu.

El Regne de Déu és un regne de llibertat, però per descobrir-lo, cal comprometre's.

Aquest relat ens vol fer comprendre també que des de la primera aparició de Jesús, el temps de la missió ha començat: cal frissar en reconèixer el Fill de Déu i seguir-lo sense dubtes ni demores. Aquesta missió és encara avui la missió de l'Església.